

dwijnen daarvan; na één of meermalen meten, liggend, zittend of staand. Hier zal men zo veel mogelijk uniformiteit moeten nastreven, willen wij met succes verder gaan op het pad van het experimenteel periodiek geneeskundig onderzoek.

In de derde plaats zal duidelijk moeten uitkomen wat het resultaat is van de verrichte onderzoekingen. Dat een patiënt als resultaat van het onderzoek naar een oogarts of een internist is verwezen, zegt niets over het belang van het onderzoek. Slechts de werkelijke resultaten, bereikt binnen een bepaalde tijdsduur, geven bruikbare informatie. Als de betrokken specialist geen afwijkingen heeft kunnen vinden of geen verbetering heeft kunnen bewerkstelligen, kan deze negatieve bevinding toch ook van belang zijn.

Veel duidt erop dat, indien enige vorm van periodiek geneeskundig onderzoek vaste voet in de huisartsgeneeskunde zal krijgen, dit gerichte, wei-

nig tijd vergende, therapeutisch en economisch gezien efficiënte onderzoekingen zullen zijn. Hopelijk zullen de kolommen van huisarts en wetenschap een vehiculum vormen voor vele gedegen en verantwoorde bijdragen op dit gebied.

A.F.

- Beek, A. De uitvoerbaarheid van periodiek geneeskundig onderzoek in de huisartspraktijk. Van Gorcum en Comp. n.v. Assen, 1966.
- Cate, R. S. ten. (1965) huisarts en wetenschap 8, 81 en 339 (1966) huisarts en wetenschap 9, 106.
- Dool, C. W. A. van den. Enige mogelijkheden tot het vroegtijdig opsporen van chronische ziekten door de huisarts. Academisch proefschrift, Leiden, 1960.
- Heide, R. M. van der. Resultaten van een geneeskundig onderzoek van 3091 gezonde mannen en vrouwen, 40 tot 65 jaar oud. Academisch proefschrift, Amsterdam, 1959.
- Mulder, J. D. Bevolkingsonderzoek naar diabetes mellitus. Academisch proefschrift, Leiden, 1962.
- Zonneveld, R. J. van. The health of the aged. Van Gorcum en Comp., Assen, 1961.

Nogmaals: boekbesprekingen

Twee jaren geleden — (1965) huisarts en wetenschap 8, 41 — vroeg de redactiecommissie om medewerkers voor de rubriek boekbesprekingen. Deze oproep is niet zonder resultaat gebleven. Wij kunnen nu een beroep doen op ongeveer 25 recensenten die er tezamen voor hebben gezorgd dat in de negende jaargang van dit tijdschrift 52 boekbesprekingen konden verschijnen. In de voorafgaande acht jaargangen werden gemiddeld per jaar 13 boeken besproken. Het is evenwel noodzakelijk over nog meer vaste recensenten te kunnen beschikken. Wij verzoeken daarom collegae, die bereid zijn als zodanig mede te werken, zich op te geven bij het secretariaat van de redactiecommissie met opgave van het aantal boeken dat men per jaar wenst te bespreken en de onderwerpen waarvoor men in het bijzonder interesse heeft. Men verplicht zich slechts het toegezonden boek binnen twee maanden te bespreken en de tekst van deze bespreking, in duplo, getypt in te zenden. Behalve dat men het besproken boek mag behouden wordt de bespreking ervan gehonoreerd. Om belangstellenden een indruk te geven van de opvattingen van de redactiecommissie betreffende de inhoud van een goede boekbespreking drukken wij hierbij nogmaals de brief af welke met het boek naar de recensent wordt gezonden.

„De redactiecommissie van „huisarts en weten-

schap” verzoekt u het bijgaande boek voor het maandblad van het Nederlands Huisartsen Genootschap te willen bespreken. Zij ziet in een bespreking enerzijds graag enkele concrete feiten opgesomd zoals naam auteur, titel, naam uitgever, jaartal van verschijnen, druk (eerste, tweede, enzovoort of verbeterde druk), aantal bladzijden en prijs; anderzijds meent zij dat de lezer moet worden geïnformeerd of de titel van het boek correspondeert met de inhoud, welke terreinen de schrijver in hoofdzaak heeft betreden, welke de hoofdlijnen zijn van het betoog, hoe de literatuur is verwerkt en eventueel of de uitvoering van het werk redelijk is. Voorts is ook de stijl van de schrijver van belang.

Wordt in het boek een onderzoek beschreven dan is het soms gewenst de belangrijkste resultaten hiervan in het kort te vermelden. Het heeft naar het inzicht van de redactiecommissie weinig zin, wanneer een recensent zich in den brede in een wetenschappelijke discussie begeeft met de auteur of zich in zijn bespreking richt op een bepaald onderdeel van het boek. Een algemene, waar nodig ten opzichte van de inhoud kritische informatie aan de lezer, zo mogelijk gehouden binnen veertig tot vijftig regels druks, heeft haar voorkeur.”

Het lezen van medische literatuur is een vorm van nascholing; het schrijven van een goede boekbespreking is dat eveneens.

G. J. Bremer